

ANN LECKIE

RĂZBUNARE ANCILARĂ

„O călătorie SF captivantă... Romanul lui Ann Leckie este un debut promițător.”

Kirkus

„Leckie folosește teme convenționale – precum existența unui imperiu galactic expansionist și protagonistul aflat într-o călătorie inițiatică cu scopul de a face dreptate – pentru a transcende de fapt convențiile literaturii SF într-un mod cu totul inovator.”

Publishers Weekly

„O epopee spațială în care sunt dirijate cu abilitate atât corul, cât și interpretarea solo. *Răzbunare ancilară* este o călătorie inițiatică tulburătoare și o apariție bine-venită în literatura SF.”

npr.org

„O carte ambițioasă... o poveste înduioșătoare despre dragoste și răzbunare.”

Eric Brown

„Romanul de debut al lui Ann Leckie, în care naratorul este o navă spațială, i-a adus autoarei cel mai important premiu pentru literatura science-fiction din Marea Britanie, Premiul Arthur C. Clarke. ”

The Guardian

„*Răzbunare ancilară* este o poveste scrisă cu eleganță și îndrăzneală... un roman inovator, cu o structură complexă.”

Lila Garrott, *Strange Horizons*

ANN LECKIE

RĂZBUNARE ANCILARĂ

Traducere din limba engleză
de Petru Iamandi

 PALADIN

*Părinților mei, Mary P. și David N. Dietzler,
care n-au apucat să vadă această carte,
dar care au fost mereu siguri că va exista.*

CAPITOLUL 1

Trupul despuiat și cenușiu zăcea cu fața în jos în zăpada pătată de stropi de sânge. Erau minus 15 °C, după o furtună care se abătuse cu doar câteva ore în urmă. Zăpada se întindea uniform în lumina palidă a răsăritului și se vedeau doar câteva urme ce duceau spre o clădire dintr-un bloc de gheață. O cârciumă. Sau ceea ce trecea drept cârciumă în acest oraș.

Felul în care își ținea brațul aruncat în lături, curba care pornea din umăr până în șold aveau ceva irezistibil de familiar. Dar era aproape imposibil să cunosc această persoană. Nu știam pe nimeni aici, la marginea unei planete mereu reci, izolate, departe de ceea ce înțelegeau radchaienii prin civilizație. Mă aflam aici, pe această planetă, în acest oraș, doar fiindcă trebuia să rezolv o chestiune urgentă. Cadavrele de pe stradă nu erau problema mea.

Uneori habar n-am de ce fac ceea ce fac. Chiar și după atâta amar de vreme faptul că nu știu e ceva nou pentru mine, cum e și faptul că nu trebuie să execut în fiecare clipă ordinele cuiva. Tocmai de aceea nu vă pot spune de ce m-am oprit și am mișcat umărul gol cu piciorul ca să văd chipul persoanei respective.

Am recunoscut-o chiar și așa, înghețată, plină de sânge și vânătăi. Era Seivarden Vendaai, cândva unul dintre ofițerii mei, tânără locotenent care fusese promovată în cele din urmă și i se încredințase comanda propriei nave. O crezusem moartă de mult, dar iat-o, în carne și oase, aici. M-am ghemuit și i-am luat pulsul, încercând să văd dacă mai respira.

Era încă în viață.

Seivarden Vendaai nu mă mai interesa, nu mai era responsabilitatea mea. Și nici nu fusese vreodată unul dintre ofițerii mei preferați. Sigur, mă supusesem ordinelor ei, ea nu-și oropsise niciodată vreo unitate ancilară și nici nu-mi afectase vreun segment (cum mai făcea câte un ofițer). Deci nu aveam motiv să-i port pică. Dimpotrivă, felul ei de a se purta era al unei persoane educate, bine-crescute, de familie bună. Nu față de mine, bineînțeles – eu nu eram o persoană. Eu făceam parte din echipamentul navei. Și totuși, nu mă dădusem niciodată în vânt după ea.

M-am ridicat în picioare și am intrat în cârciumă. Locul era întunecos, albul pereților de gheață fiind acoperit de slin sau alte lucruri mai rele. Mirosea a băutură și vomă. Barmanița stătea în spatele unei tejghele înalte. Era de prin partea locului – scundă și grasă, palidă și cu ochii mari. Trei cliente ședeau tolănite la o masă murdară. În ciuda frigului, purtau doar pantaloni și cămăși matlasate – era primăvară în această emisferă a Niltului și se bucurau de cele câteva săptămâni de căldură. S-au prefăcut că nu mă văd, deși mai mult ca sigur mă zăriseră pe stradă și știau de ce intrasem. Foarte probabil una sau mai multe erau implicate; Seivarden nu zăcea de mult acolo, altfel ar fi fost moartă deja.

— Vreau să închiriez o sanie și să cumpăr o trusă hipotermică, am spus eu.

În spatele meu una dintre cliente a chicotit și a comentat, pe un ton batjocoritor:

— Ce fetiță dură avem noi aici!

M-am întors s-o văd mai bine. Era mai înaltă decât majoritatea niltenelor, dar la fel de grasă și de palidă ca toate celelalte. Era mai solidă decât mine, dar eu eram mai înaltă și mult mai puternică decât păream. Nu-și dădea seama cu cine se punea. Era, probabil, bărbat¹, judecând după

¹ Personajele acestei cărți au o înfățișare ambiguă, nu se diferențiază după sex. Autoarea însă le consideră feminine pe toate. Dacă în limba

desenul unghiular, ca un labirint, de pe cămașa matlasată. Nu eram foarte sigură. N-ar fi contat, dacă aș fi fost pe Radch. Radchaienelor nu le prea pasă de gen, iar limba pe care o vorbesc – prima mea limbă – nu face deosebire între genuri. Limba pe care o vorbeam acum făcea însă această deosebire și puteam da de bucluc dacă o foloseam greșit. Nu conta că indiciile care te ajutau să ghicești genul se schimbau de la un loc la altul, uneori în mod radical, și că rareori le găseam un sens.

M-am hotărât să nu spun nimic. După câteva secunde și-a ațintit privirea asupra mesei. Aș fi putut s-o omor acolo, pe loc, fără prea mult efort. Ideea îmi surâdea. Dar, pe moment, Seivarden era prioritatea. M-am întors spre barmaniță.

Sprijinindu-se cu coatele pe tejghea, de parcă n-ar fi existat niciun fel de întrerupere, m-a întrebat:

— În ce fel de loc crezi că ai nimerit?

— Într-un loc în care pot să închiriez o sanie și de unde pot să cumpăr o trusă hipotermică, am răspuns eu, străduindu-mă să rămân pe un teritoriu lingvistic sigur, unde nu trebuia să fac deosebirea între genuri. Cât mă costă?

— Două sute de sheni.

Cel puțin dublu față de prețul obișnuit, mi-am zis eu.

— Pentru sanie, a adăugat ea. E în spate. Poți s-o iei și singură. Și încă o sută pentru trusă.

— Completă, am spus eu. Nefolosită.

Barmanița a scos de sub tejghea o trusă ce părea neatinată.

— Amicul tău de-afară a luat pe credit de-aici, a zis ea.

engleză substantivele pot fi de genul masculin sau feminin, în funcție de context, în limba română situația este mai nuanțată, substantivele schimbându-și forma după gen (plus că există și genul neutru). Deși am încercat să respect intenția autoarei, există unele cazuri în care substantivele românești nu au formă pentru genul feminin și atunci alăturarea unui substantiv masculin cu un pronume feminin pare nefirească (n. tr.).

Poate mințea, poate nu. Oricum, suma pe care avea s-o ceară era mult exagerată.

— Cât?

— Trei sute cincizeci.

Aș fi putut evita să mă refer la genul barmaniței. Sau aș fi putut ghici. Șansele, în cel mai rău caz, erau egale.

— Ai mare încredere (am zis, bănuind că, după legea lor, era bărbat) să lași un sărman ca el (știam că, tot după legea lor, Seivarden era bărbat, asta era ușor) să facă niște datorii atât de mari.

Barmanița a rămas tăcută.

— Șase sute cincizeci acoperă tot?

— Mda, cam tot.

— Nu, tot. Trebuie să ne înțelegem acum. Dacă cineva se ia după mine mai târziu și cere mai mult, sau încearcă să mă jefuiască, o să moară.

Tăcere. Apoi cineva din spate a scuipat cu dispreț.

— Lepădătură radchaiană.

— Nu sunt radchaiană.

Ceea ce era adevărat. Trebuie să fii om ca să fii radchaiană.

— Ba este, uitați-vă bine la *el*, a spus barmanița ridicând aproape imperceptibil din umeri, spre ușă. N-ai accentul lor, dar puți ca un radchaian.

— Zoaietele pe care le servești clienților put.

În spate, clientele începură să mă huiduie. Am vârât mâna în buzunar, am scos o mână de monede și le-am aruncat pe teighea.

— Păstrează restul, am zis eu și am dat să plec.

— Sper că banii sunt adevărați.

— Sper că sania e acolo unde-ai spus că e, am răspuns eu și am ieșit din cârciumă.

Mai întâi trusa hipotermică. Am întors-o pe Seivarden cu fața în sus. Am deschis trusa, am desprins tubul de card și i l-am vârât în gura plină de sânge, pe jumătate înghețată. Când cadranul de pe card s-a înverzit, am desfăcut folia

subțire, m-am asigurat că sarcina de încărcare era cea potrivită, am înfășurat-o în jurul ei și am apăsat pe buton. Apoi m-am dus în spatele cârciumii, după sanie.

Nu mă aștepta nimeni, din fericire. Încă nu voiam să las cadavre în urma mea, nu venisem aici ca să agit apele. Am tras sania până în față, am întins-o pe Seivarden pe ea și m-am gândit să-mi scot haina ca s-o acopăr, dar până la urmă am ajuns la concluzia că folia își făcea treaba și fără haina mea. Așa că am băgat sania în viteză și am plecat.

Am închiriat o cameră la marginea orașului, una din vreo zece cuburi cu latura de doi metri, din plastic prefabricat, de un verde-cenușiu murdar. Fără așternuturi, cu plata separat pentru pături și căldură. Am achitat toată suma – deja cheltuisem o grămadă de bani ca s-o culeg pe Seivarden din zăpadă.

Am șters-o de sânge cum m-am priceput, i-am măsurat din nou pulsul (inima încă-i mai bătea) și temperatura (tot mai mare). Altădată i-aș fi ghicit fără să stau pe gânduri temperatura obișnuită, ritmul cardiac, oxigenul din sânge, nivelurile de hormoni. I-aș fi detectat absolut toate leziunile numai dorind acest lucru. Acum eram oarbă. Evident că fusese bătută – avea fața umflată și torsul învinețit. Judecând după celelalte răni se prea poate să fi fost violată, dar era greu să-mi dau seama.

Trusa hipotermică conținea doar un corectiv de bază, unul singur, și acesta doar ca prim ajutor. Seivarden putea avea leziuni interne sau un traumatism cranian grav. Eu mă pricepeam doar să pansez tăieturile și să tratez luxațiile. Cu puțin noroc, aveam de-a face numai cu frigul și vânățiile. Îmi pierdusem cunoștințele medicale, iar singurele diagnostice pe care le puteam pune erau cele ușor de ghicit.

I-am vârât un alt tub pe gât. Am atins-o din nou – pielea nu mai era la fel de rece, și nici lipicioasă. Culoarea, făcând abstracție de vânății, revenea la un cafeniu mai apropiat de normal. Am adus un bol cu zăpadă ca să se topească, l-am

lăsat într-un colț cu speranța că, dacă se trezea, Seivarden nu-l va răsturna, și am ieșit încuind ușa.

Soarele ajunsese sus pe cer, dar lumina era aproape la fel de slabă. Acum, mai multe urme brăzdau zăpada netedă așternută după furtuna de peste noapte, iar în apropiere am văzut câțiva nilteni. Am tras sania înapoi până la cârciumă și am lăsat-o în spate. Nimeni nu m-a acostat, n-am auzit niciun zgomot dinspre ușa întunecată de la intrare. M-am îndreptat spre centrul orașului.

Localnicele își vedeau de treburile lor. Copiii grași, palizi la față, în pantaloni și cămăși matlasate, care se jucau în zăpadă, se opreau și mă priveau lung, cu ochii lor mari, întrebători. Adulții se prefăceau că nu exist, dar întorceau capul după mine. Am intrat într-o prăvălie, de la ceea ce trecea drept lumina zilei la semiîntuneric, la o temperatură doar cu vreo cinci grade mai mare decât afară.

Mai mulți nilteni discutau aprins, dar la apariția mea au tăcut brusc. Mi-am dat seama că fața mea nu exprima nimic, așa că am afișat un zâmbet binevoitor, neutru.

— Ce dorești? a mormăit vânzătoarea.

— Nu vreau să trec înaintea celorlalți, am zis eu, evitând să mă refer la gen, dar și cu speranța că cei din jur erau de ambele genuri.

Tăcere.

— Aș dori patru pâini și o bucată de șuncă. Și două truse hipotermice și două corective generale, dacă ai așa ceva.

— Am de zece, douăzeci și treizeci.

— De treizeci, te rog.

Vânzătoarea le-a pus pe teighea.

— Trei sute șaptezeci și cinci.

Cineva în spatele meu a tușit – iar eram suprataxată.

Am plătit și am plecat. Copiii încă se băteau cu zăpadă râzând. Adulții treceau pe lângă mine de parcă n-aș fi existat. Am mai făcut o ultimă oprire – Seivarden avea nevoie de haine. Apoi m-am întors în cameră.

Seivarden era tot inconștientă, dar nu vedeam niciun semn c-ar fi suferit vreun șoc. Zăpada din bol aproape se topise. Am pus o jumătate dintr-o pâine tare ca piatra în ea, să se înmoaie.

Un traumatism cranian sau un organ intern afectat ar fi fost afecțiunile cele mai grave. Am desfăcut cele două corective pe care le cumpărasem, am ridicat pătura și am pus unul pe burta lui Seivarden. M-am uitat cum lichidul se întindea ușor și se întărea apoi ca o carapace. Pe celălalt i l-am aplicat de obrazul care părea cel mai vânăt. După ce s-a întărit și al doilea corectiv, mi-am scos haina, m-am întins pe jos și am adormit.

După vreo șapte ore și jumătate. Seivarden a început să dea semne de viață.

— Te-ai trezit? am întrebat eu.

Corectivul pe care i-l aplicasem îi ținea un ochi închis, precum și jumătate din gură, dar fața nu-i mai era la fel de vânătă și umflată. M-am gândit o clipă care ar fi expresia facială potrivită în acele clipe și am adoptat-o.

— Te-am găsit în zăpadă, în fața unei cârciumi. Părea că aveai nevoie de ajutor.

Seivarden a răsuflat anevoie, dar nu a întors capul spre mine.

— Ți-e foame?

Niciun răspuns, doar o privire în gol.

— Te-ai lovit la cap?

— Nu, a răspuns ea încet, cu fața relaxată, inexpressivă.

— Ți-e foame?

— Nu.

— Când ai mâncat ultima oară?

— Nu știu.

Avea vocea calmă, lipsită de inflexiuni.

Am ridicat-o în capul oaselor și am sprijinit-o de peretele verde-cenușiu, cu grijă, ca să nu-i provoc alte răni, temându-mă să nu alunece la loc. A rămas cum am pus-o și i-am

vârât în gură puțină pâine înmuiată în apă, având grijă să nu ating corectivul.

— Înghite, i-am spus și m-a ascultat.

I-am dat să mănânce jumătate din conținutul bolului, iar restul am mâncat eu, apoi am mai adus un bol cu zăpadă.

M-a privit cum vâram o altă bucată de pâine tare în bol, dar n-a spus nimic, cu fața la fel de placidă.

— Cum te cheamă? am întrebat.

Niciun răspuns.

A luat kef, mi-am spus eu. Cei mai mulți cred că o doză de kef îți reprimă emoțiile, ceea ce e adevărat, dar asta nu e tot. A fost o vreme când puteam să explic exact ce efecte are kef-ul, dar nu mai sunt ce eram cândva.

Din câte știam eu, lumea lua kef ca să nu mai simtă anumite lucruri. Sau credea că, odată îndepărtate emoțiile, aveau să rămână rațiunea supremă, logica totală, iluminarea adevărată. Dar kef-ul nu acționează chiar așa.

Salvarea lui Seivarden mă costase timp și bani, lucruri pe care nu mi le permiteam, și pentru ce? Dacă o lăsam în legea ei, putea găsi altă doză de kef, poate triplă, și putea ajunge în alt loc asemănător cârciumii aceleia macabre, unde să moară de-adevăratelea. Dacă asta voia, n-aveam niciun drept s-o împiedic. Dar dacă voia să moară, de ce n-o făcuse fără complicații, de ce nu înaintase o cerere, de ce nu apelase la un medic, cum se proceda de obicei? Asta nu înțelegeam.

Erau multe lucruri pe care nu le înțelegeam și cei nouăsprezece ani în care mă prefăcusem că sunt om nu mă învățaseră nici pe departe cât crezusem eu.

CAPITOLUL 2

Cu nouăsprezece ani, trei luni și o săptămână înainte s-o găsesc pe Seivarden în zăpadă, eram o navă de transport desant pe orbita planetei Shis'urna. Navele de transport desant sunt cele mai mari construite de radchaiene – șaisprezece punți una peste alta. Una de comandă, una administrativă, una medicală, una hidroponică, una tehnologică și câte una pentru fiecare Decadă, spațiu de locuit și spațiu de muncă pentru ofițerii mei, cărora le cunoșteam fiecare respirație, fiecare tresărire a fiecărui mușchi.

Navele de transport desant se mișcă rareori din loc. Pur și simplu așteptam, cum așteptasem aproape toți cei două mii de ani ai existenței mele într-un sistem sau altul, simțind frigul amarnic al vidului de dincolo de carcasă. Planeta Shis'urna semăna cu o tejghea din sticlă alb-albastră, stația ei orbitală se rotea tot timpul, iar un flux continuu de nave soseau, andocau sau plecau spre una dintre porțile înconjurați de balize. Din locul în care mă aflam, granițele națiunilor și teritoriilor ce alcătuiau planeta nu erau vizibile, deși pe partea în care era noapte, orașele planetei străluceau ici și colo, ca și păienjenișul de drumuri dintre ele, reparate după anexare.

Simțeam și auzeam – însă nu întotdeauna vedeam – celelalte nave însoțitoare – cele din categoria *Sabia* și *Mila*, care erau cele mai mici și mai rapide, și navele *Răzbunarea*, care erau cele mai numeroase la vremea aceea și transportau desant la fel ca mine. Cea mai veche avea aproape trei mii de ani. Ne știam de mult și aveam prea puține să ne spunem

după atâta vreme petrecută împreună. Așa că, în general, păstram tăcerea de comun acord, în afară de momentele în care făceam schimburi obișnuite de informații.

Dat fiind că aveam unități ancilare, puteam fi simultan în mai multe locuri. Eram detașată și în orașul Ors, pe aceeași planetă, sub comanda locotenentului Awn din Prima Decadă Esk.

Jumătate din Ors se înălța pe o mlaștină, jumătate pe un lac, cea din urmă fiind construită pe lespezi de piatră deasupra fundației bine înfipite în noroi. Între lespezi, la baza coloanelor de sprijin, oriunde ajungea apa, al cărei nivel varia în funcție de anotimp, se depunea o mazăgă verde. Mirosul greu și constant de hidrogen sulfurat dispărea rareori, când furtunile de vară făceau să se cutremure jumătatea lacustră a orașului, iar apa mânată dinspre insulele-bariere ajungea până la genunchii celor care se încumetau să iasă pe stradă. Rareori. De obicei mirosul devenea și mai greu în timpul furtunilor, chiar dacă aerul se mai răcea. De regulă, răcoarea ținea doar câteva zile. Altfel, era extrem de cald și multă umezeală.

De pe orbită nu vedeam orașul. De fapt, era mai mult sat decât oraș, deși cândva se aflase la gura de vărsare a unui fluviu și fusese capitala unei țări ce se întindea de-a lungul coastei. Comerțul fluvial era în floare, și ambarcațiuni cu fundul plat, adaptate la ținutul mlăștinos, transportau oameni dintr-un oraș într-altul. De-a lungul secolelor, fluviul își schimbase cursul, iar acum Ors era pe jumătate în ruină. Întins cândva pe kilometri de insule dreptunghiulare, legate printr-o rețea de canale, se diminuase mult, devenind o așezare înconjurată la intervale de lespezi de piatră sfărâmate și pe jumătate cufundate în apă, ici și colo cu acoperișuri și piloni ce răsăreau din apa verde, noroioasă în anotimpul uscat. Cândva, aici locuiseră milioane de oameni. Când trupele radchaiene anexaseră Shis'urna cu cinci ani înainte, mai erau doar 6318 locuitoare, și bineînțeles

că anexarea redusese numărul lor și mai mult, în Ors mai puțin decât în alte locuri. De îndată ce-am apărut noi, eu, sub forma Cohortelor Esk, și locotenenții Decadelor, care au împânzit străzile orașului, înarmați și blindați, șefa preoteselor lui Ikkt s-a apropiat de comandant – Lt. Awn, după cum am mai spus – și i-a adus la cunoștință că orașul capitula necondiționat. Șefa preoteselor le spusese credincioaselor ce trebuiau să facă pentru a supraviețui anexării și, în mare măsură, credincioasele chiar au supraviețuit. Lucru deloc simplu, cum s-ar putea crede – întotdeauna anunțam încă de la început că până și gândul de a te împotrivi într-un fel sau altul în timpul anexării însemna moarte, și chiar din momentul în care a început anexarea am trecut la demonstrații practice, fiindcă mereu se găsea câte cineva care să se revolte.

Cu toate acestea, influența șefei preoteselor s-a dovedit impresionantă. Dimensiunile reduse ale orașului erau, într-o oarecare măsură, înșelătoare – în sezonul pelerinajului, sute de mii de vizitatoare se revărsau în piața din fața templului sau campau pe lespezile de piatră ale străzilor abandonate. Pentru adoratoarele lui Ikkt, aici era al doilea loc sfânt ca importanță de pe planetă, iar șefa preoteselor era o prezență divină.

De obicei, când anexarea se încheia în mod oficial, proces ce dura mai mult de cincizeci de ani, ordinea era deja asigurată de o forță paramilitară. Anexarea orașului Ors a fost însă diferită – supraviețuitoarelor le-a fost acordată cetățenia mult mai repede decât de obicei. Nimeni din sistemul administrativ nu agrea ideea ca civile din partea locului să asigure securitatea, mai ales că efectivele militare erau încă destul de numeroase. Așa că, în momentul în care anexarea planetei Shis’urna a fost oficial recunoscută, majoritatea celor din *Răzbunarea lui Toren Esk* s-au întors în navă, mai puțin Lt. Awn, căreia m-am alăturat și eu pe post

de unitate a celor douăzeci de unități ancilare *Răzbunarea lui Toren* Unu Esk (Prima).

Șefa preoteselor locuia într-o casă de lângă templu, una dintre puținele clădiri rămase intacte de pe vremea când Ors era un oraș în sensul deplin al cuvântului – avea patru niveluri, acoperișul înclinat în unghi ascuțit și era deschisă pe toate părțile. Conform legii însă, dacă își dorea intimitate, orice locatară putea înălța pereți despărțitori, iar în timpul furtunilor putea trage obloanele.

Preoteasa a primit-o pe Lt. Awn într-o încăpere de vreo cinci metri pătrați, unde lumina se furișa de deasupra pereților închiși la culoare.

— Sper că asigurarea ordinii în Ors nu vi se pare din cale-afară de dificilă, a spus șefa preoteselor, o persoană în vârstă, cu părul cărunț și o barbă scurtă, de aceeași culoare.

Amândouă se așezaseră pe pernuțe – umede, la fel cum era totul în Ors, și cu miros de mucegai. Preoteasa purta o bucată de pânză galbenă prinsă de talie și avea tatuaje pe umeri, unele încolăcite, altele unghiulare, care se schimbau în funcție de semnificația liturgică a zilei. În semn de respect față de obiceiurile radchaiene, purta mănuși.

— Nicidecum, a răspuns Lt. Awn pe un ton plăcut, deși, după părerea mea, nu foarte onest.

Lt. Awn avea ochii căprui spre negru și părul negru tuns scurt. Pielea îi era îndeajuns de închisă ca să nu pară palidă, dar nici foarte închisă ca să fie în pas cu moda – și-ar fi putut schimba nuanța pielii, precum și culoarea ochilor și a părului, dar nu încercase niciodată. În locul uniformei care era alcătuită dintr-o haină lungă, maro, presărată cu broșe din pietre prețioase, cămașă și pantaloni, ghete și mănuși –, purta același gen de fustă ca și șefa preoteselor, împreună cu o cămașă subțire și cele mai ușoare mănuși. Chiar și așa, tot transpira. Am rămas la intrare, dreaptă și tăcută, în timp ce o preoteasă tânără așeza cești și boluri între Lt. Awn și Divina.

Stăteam la patruzeci de metri de ele, chiar în templu – un spațiu închis atipic, înalt de 43,5 m, lung de 65,7 m și lat de 29,9 m. La un capăt erau uși care se înălțau aproape până la acoperiș, iar la celălalt, dominându-i pe cei de dedesubt, o replică a unei stânci de undeva din Shis'urna, lucrată în cele mai mici detalii. La baza ei se afla un podium, mai multe trepte late care duceau spre o pardoseală din piatră verde-cenușie. Lumina pătrundea prin zeci de lucarne verzi, oprindu-se pe pereții împodobiți cu scene din viețile sfinților cultului Ikkt. Templul nu semăna cu nicio altă clădire din Ors. Arhitectura, asemenea cultului Ikkt, fusese adusă din altă parte. În sezonul pelerinajului, locul acesta gema de credincioși. Existau și alte locuri sacre, dar dacă o orsiană pronunța cuvântul „pelerinaj”, sigur se referea la pelerinajul anual care avea loc aici. Ceea ce avea să se întâmple peste câteva săptămâni. Deocamdată, dintr-un colț al templului se auzea doar murmurul rugăciunilor șoptite de vreo zece credincioase.

— Ești o adevărată diplomată, locotenent Awn, a zis șefa preoteselor izbucnind în râs.

— Sunt militar, Divino.

Vorbeau în radchaiană, Awn având grijă să rostească fiecare cuvânt rar și precis, cu mare atenție la accent.

— Nu mi se pare deloc dificilă misiunea mea, a adăugat ea.

Șefa preoteselor nu i-a zâmbit drept răspuns. În pauza scurtă care a urmat, preoteasa tânără a adus un bol cu cioc, plin cu ceea ce shis'urnenii numeau ceai, un lichid gelatinos, calduț și dulce care nu seamănă mai deloc cu ceaiul adevărat.

Am stat și dincolo de ușile templului, în piața pătată de cianofite, uitându-mă la trecătoare. Cele mai multe purtau același veșmânt simplu, în culori vii, ca și șefa preoteselor. Doar copiii foarte mici sau cele foarte cucernice aveau semne distinctive și numai câteva purtau mănuși.